

VECKOBLADET

Fredag 17 januari

Utkommer fredagar

1997 23:e årg.

1

Fria psykosmedicin

Psykiatri i Helsingborg "lurar" läkemedelsreformen genom att köpa frikort a 1300 kronor stycket till sina psykopatienter. Men också på andra ställen i M-landstinget har man förberett sig för att skydda de svagaste psykopatienterna. Man föregriper därmed visserligen landstingets beslut om att utvärdera läkemedelsreformen, men agerar i beslutets anda.

I VB 37-38/96 skrev vi att landstingsfullmäktige ställde sig bakom Jessica Alfredssons (v) förslag att hälso- och sjukvårdsdelegationen skulle följa upp hur läkemedelsreformen slog för de långvarigt psykiskt sjuka patienterna. Många - vårdpersonal, patienter och anhöriga - är oroliga för att just den patientgruppen kommer att drabbas hårt när de själv skall betala sina mediciner. De är sällan motiverade att ta dem. Ekonomin och patienternas övriga sociala förhållanden gör att risken är stor att de låter bli att medicinera, återfaller i sin sjukdom och får läggas in på dyra vårdplatser. Medicinskt sett helt i onödan.

Läkemedelsreformen innebär att man själv får betala för mediciner, som tidigare varit gratis. Den "fria listan" har avskaffats. Med ett undantag, insulin till diabetiker som fortsatt

är gratis, skall man betala för sin medicin upp till ett kostnadstak på 1300 kronor om året, då man får frikort. Vänsterpartiet ville för sin del ha kvar en moderniserad fri lista för läkemedel och reserverade sig för detta i utredningen, HSU 2000 och i riksdagen.

Avsikten med beslutet i landstingsfullmäktige var att man snabbt skulle kunna vidta motåtgärder, om farhågorna besannades. Nu blir väl uppgiften för fullmäktige snarast att bekräfta de initiativ, som man tagit på "golvet". I bästa fall kan resultatet också bli att svårt psykiskt sjuka patienter i hela landet kommer att få sina mediciner gratis, som en del av ett vårdprogram. Det är så man löst det för diabetikerna.

Illustrationen är hämtad från en annons från schizofreniförbundet riks - ifs på två helsidor i DN den 14 januari 1997. De skriver:

Schizofreni är en sjukdom som drabbar en procent av befolkningen världen över. I Sverige är ca 35 000 sjuka, men betydligt fler får sina liv förändrade av sjukdomen. Föräldrar, släktingar, kamrater som lever mitt i mardrömmen utan att förstå vad som egentligen händer.

Schizofreniförbundet riks - ifs är en sammanslutning av 60 lokala intresseföreningar över hela Sverige som arbetar med stöd för psykosjuka och deras anhöriga.

Vill du komma i kontakt med dem - ring 08-626 55 64.

Rolf N

å andra sidan

I söndags kväll samlades entusiaster och andelsköpare på Ariman för att tala om tidningen å andra sidan. Förra året tog Cajsa Carrén initiativ till att göra en tidning till 8 mars. De beskrevs som "en skånsk nyhetstidning med kvinnoperspektiv".

I detta nummer gick Cajsa ut med en uppmaning att teckna andelar som stöd för utgivning av en permanent nyhetstidning. Om inte tillräckligt många tecknade andelar skulle pengarna fonderas och delas ut som stipendier till kvinnoinriktade projekt i Skåne.

Det blev det inte heller, endast ett tjugotal andelar såldes.

Cajsa har nu bestämt sig för att istället göra en ny tidning till årets 8:e mars. Andelsägarna och andra intresserade var inbjudna denna kväll, inte för att tala om detta nummer utan för att undersöka intresset för en regelbunden utgivning. Projektet har alltså inte lagts ner än utan entusiasmen är fortfarande stor. Det finns dock en hel del frågor att lösa, inte minst av ekonomisk natur.

Vi önskar våra kollegor lycka till i den kärva tidningsvärlden. Behovet av en ny kvinnotidning är onekligen stort, inte minst efter Kvinnobullens bortgång!

Vänsterpartiets "egen" kommunal Började med tomma händer

Vänsterpartiet har ordförandeskapet i en enda kommunalnämnd i Lund, den på Söder. VB har tittat i Kajsa Theanders verksamhetsberättelse för det första året. Den nya kommunalordningen trädde i kraft den 1 januari för ett år sedan. Vi publicerar valda delar.

Ingen av nämndens elva ledamöter och lika många ersättare hade erfarenhet av allade områden inom vård, skola, barnomsorg mm som de fick ansvaret för, skriver Kajsa. Entredjedel av de förtroendevalda saknade dessutom kommunalpolitisk erfarenhet över huvud taget.

Tjänstemännen som drog in i den gamla Källbyskolan kom från olika förvaltningar i den gamla organisationen. De kom till ett tomt hus, där allt saknades. Där fanns varken möbler, telefoner, datorer, papper, kuvert, kaffekokare eller kopieringsutrustning. Inte heller fanns rutiner för någonting. De som skulle arbeta i huset kände inte varandra. Flera hade ingen erfarenhet av sina nya arbetsuppgifter.

I alla avseenden fick den nya nämnden starta från början och utforma något som varken politiker eller tjänstemän visste vad det var.

De skulle ta ansvar för sammanlagt 450 anställda och en budget på ca 125 milj kronor.

Nio daghem, två öppna förskolor, ett antal familjedaghem, några familjedaggrupper, tre skolor, sju fritidshem, två fritidsgårdar, en bygglekplats, två bibliotek, två dagcentraler, två sjukhem samt hemtjänst, hemsjukvård, parkskötsel, koloniträdgårdar och kommunens största tillagningskök

var kommunala verksamheter man fick ansvaret för.

— Min största oro den första tiden var att de anställda skulle kunna få sina januarilöner i tid. Oron var befogad. Datasystemet krånglade flera gånger. Det kunde blivit en snöplig start för hela kommunalreformerna, skriver Kajsa.

Som tur är så fungerar daghem, skolor och de andra verksamheterna ganska länge utan förvaltningsledning och nämnd.

Byalaget på kommunal nivå

Hur ökar man demokratin och brukarinflytandet?

— Vi har öppnat sammanträdena för allmänheten. Sammanlagt har ett tjugotal åhörare kommit. Söderbornas påverkan på vad som händer på Söder har i praktiken mest handlat om parkbänkar, bollplaner, buskar, trädgrenar, parkeringsplatser och annat som de velat ha åtgärdat. Och det har fixats snabbt av förvaltningen på Källbyskolan som är medvetet serviceinriktad och positiv till kontakter med invånarna. Lokala organisationer som tex Klostergårdens Byalag har fått en kommunal nivå som stödjer dess arbete.

De flesta kommuninvånare har kanske ingen direkt anledning att intressera sig för kommunalnämndens arbete. Vi sysslar ju mest med barnomsorg, skola och äldreomsorg. Inom de områdena är det i första hand brukarna som ska ha mer inflytande.

KDNS Söder började med att utse politiska representanter till de olika brukargrupperna, dvs till skolkonferenserna, till föräldraråden på

forts sid 2

Vänsterpartiet Lunds medlemmar kallas till årsmöte lördagen den 8 februari kl 10.30 i Laurentiigatans dagcentral. Årsmötesmaterialet med dagordning skickas ut så att medlemmarna beräknas ha det måndagen den 3 februari.

Väl mött Styrelsen

Nomineringar välkomnas!

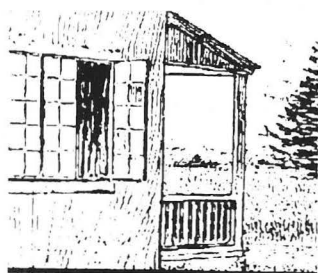
Snart är det årsmöte och då ska vi välja ny styrelse samt ombud till distriktets årskonferens. Om du har någon nominering, vänd dig till valberedningen, helst före den 23 januari.

Ring till:

Margareta Björnsson 146401
Kent Nilsson 151338
Henrik Smith 148445

arb 100000
Bengt-Göran Paradis 2116673
arb 163520 vx
Kristina Zitko 306355
arb 55442

Drottning Margareta och Kalmarunionen

Intresset för Kalmarunionens bildande och drottning Margareta (i Danmark Margrete I) del i föreningen har inte varit stort under 1900-talet. Desto mer glädjande är det att i år, när det är 600 år sedan de tre nordiska rikena Danmark, Norge-Island och Sverige-Finland under drottning Margareta förenades i en politisk union, Nordiska Ministerrådet har initierat och samlat ihop material till en stor utställning. Utställningen är den hittills största i Norden och visas nu på Nationalmuseum i Köpenhamn fram till den 1 april. Den 2 maj i år finns den i Kalmar, där också stora unionsfestligheter inleds. Senare skall utställningen visas på Tavastehus i Finland och Akershus i Norge. Festligheterna i Kalmar kan man följa på en hemsida på internet: <http://www.kalmar.se/unionen>.

Kärlek eller maktpolitik

Margareta föddes år 1353 som det yngsta av sex barn. Fadern Valdemar Atterdag och modern Helvig förlovade bort Margareta, som sexåring, till den 18-åriga kung Håkon av Norge. Håkon var svensk och son till kung Magnus Eriksson (som från 1332 till 1361 också var kung i Skåne). Äktenskapet firades i Köpenhamn 1363, då Margareta var 10 och Håkon 22 år. Samma år avled den danske tronföljaren Christoffer, 21 år gammal, och eftersom han var ende sonen, blev tronföljden i Danmark orsak till stridigheter mellan släktingar.

Redan året därpå avsattes Magnus Eriksson från den svenska

tronen och en systerson till Magnus Eriksson, Albrecht av Mecklenburg, valdes till svensk kung. I Norge födde Margareta en son Olof år 1370, som också blev enda barnet. När Valdemar Atterdag avled 1375 blossade striden om tronföljden upp igen. Det ansågs att Margaretas äldsta syster Ingeborg stod närmast tronen och att hennes son Albrecht av Mecklenburg (brorson till svenske kungen) var den rätta arvingen. Margareta handlade snabbt och med hjälp av det danska riksrådet genomtrufade hon att Olof skulle väljas till dansk kung. När sedan hans far kung Håkon avled år 1380 blev den 10-åriga Olof kung både i Danmark och Norge.

Handlingskraftig drottning

Missnöjet i Sverige över Albrecht av Mecklenburgs styre ökade och drottning Margareta och Olof gav sig 1387 iväg på en rundresa i Skåne för att snabbt kunna få uppgifter från Sverige om motståndet mot den svenske kungen. I juli befann sig båda i Ystad, där kung Olof bekräftade köpstaden Ronnebys privilegier den 29 juli. Drottningen stannade kvar i Ystad medan den 17-åriga Olof red iväg till Falsterbo slott. Den 3 augusti avled plötsligt Olof och bud skickades till drottningen, som red tillbaka i sporrsträck.

Olof var den siste manlige ättlingen i rakt nedstigande led till de tre nordiska kungasläkterna. I Norge genom sin farmor Ingeborg som var norsk tronföljare och sin farfar, hertig Erik av Sverige, son till Magnus Ladulås. Hertig Erik hade avlidit 1318 i det som kallas "Nyköpings gästabud". Dessutom var Olof den siste manlige arvtagaren till den danska tronen. Den danska drottningen insåg, trots sorgen, att hon måste handla snabbt. Hon lät inom få dagar begrava Olofs hjärta i Lunds domkyrka, medan den andra begravningen skedde i Sorö kloster på Själland.

Sju dagar efter Olofs död valdes drottningen till "fullmäktig fru och

till husbonde og till hela Danmarks rikets förmyndare". Hon valdes således både till drottning och kung, vilket aldrig skett varken förr eller senare. Senare valdes hon på liknande sätt i Norge och när hon, ombedd av det svenska riksrådet, besegrade Albrecht av Mecklenburg och insatte honom som fånge på Lindholmens borg i Sydska

valdes hon på liknande sätt också i Sverige.

Efter sonen Olofs död insåg hon också att hon måste ge de nordiska länderna en tronföljare. Hon valde ett barnbarn till sin syster Ingeborg, en liten gosse på 7 år vid namn Bugislav. När han ankom till Danmark 1389 ändrades hans namn till Erik (av Pommern).

Den 17 juni 1397 kröntes Erik av Pommern till unionskung. Kröningsbrevet är däremot daterat senare, den 13 juli. Därefter diskuterades det s.k. unionsdokumentet, som så småningom underskrevs. Dokumentet verkar att ha varit ett utkast med stämplat inunder istället för sigill och det var inte heller skrivet på pergament som var brukligt. Det verkar som om drottning Margareta tagit med sig dokumentet hem till Danmark och lagt det i en låda.

Erik av Pommern skulle ju också skaffa en tronarvinge och underhandlingar med det engelska

kungahuset Plantagenet resulterade i att år 1406 anlände en 12-årig prinsessa, Philippa, till Danmark. Bröllopet firades den 26 oktober i Lunds domkyrka under stor ståt och pompa. Festmåltiden aväts hos ärkebiskopen, vars hus låg i närheten av nuvarande Universitetshuset. Brudklänningen var en tunikaskuren klänning med långa hängande armar med hermelinbräm. Överklänningen bar Philippa en cape med långt släp av vit satäng och sammet, också fodrat och kantat med hermelin. De dyrbara bröllopskronorna skänkte Erik till Vadstena kloster. En senare, slösaktig, dansk kung sålde dem till Lübeck. Lundaborna hade alltså mycket att titta på under de festliga dagarna.

En annan anknytning till Lund finns genom den stora altartavlan i Lunds domkyrka. Den skänktes i slutet av 1300-talet till domkyrkan av fru Ida Pedersdotter Falk i Gladsax (nära Simrishamn). Fru Ida var en mycket nära vän till drottning Margareta, vilket hon påtalar i sitt testamente. Även korstolarna i domkyrkan är från slutet av 1300-talet och kan vara skänkta av drottningen.

Utställningen är alltså mycket intressant även för oss skåningar. Flera av de dokument som nämnts finns med på utställningen, liksom drottning Margaretas brudklänning. Brudklänningen fanns vid hennes grav i Roskilde domkyrka, men togs av svenska soldater i kriget 1659 och finns numera i Uppsala. Över 50 museer och institutioner har bidragit med föremål. Fina guldsmedsarbeten, vardagsvaror, verktyg, dräkter och textilier ställs ut.

Ingegerd Wedin

Musikcafé på Öster

Djingis musikcafé. Vita huset uardavägen bakom ICA Tornet sö 19 januari 15-17. Nema problema spelar folkmusik från Balkan. Arr: Kulturföreningen Lilla Vargen.

forts fr sid 1

Började med...

förskolorna och till anhörigträffarna på sjukhemmen. Hemtjänsten saknade kanaler för brukarinflytande. För att få veta vad vårdtagarna tycker beslutades att genomföra en enkätundersökning.

— Men jag tycker inte brukarinflytande bara handlar om formell makt, skriver Kajsa. Det är också en fråga om att ha insyn och få information om den dagliga verksamheten.

På förskolorna fungerar sådant ganska bra. Det gör det däremot inte i skolan. Föräldrar ska kunna ha en naturlig kontakt med skolan, — få veta vad som händer på skoltid och vad barnen arbetar med.

— Jag vet inte hur man politiskt arbetar för att föräldrar ska få mer insyn. Det leder ju inte till någonting att vi fattar ett beslut om att föräldrar ska vara välkomna i skolan. Samtidigt är det just bristen på kontakt mellan skola och föräldrar som gör att privata skolor lockar.

Måste skära ner

Kommundelsnämndens uppdrag är också att effektivisera verksamheten så att den kan bli billigare. På Söder har man angripit det på två sätt.

— Dels beslutade vi redan tidigt på året att utreda möjligheterna att göra sjukhemmen till resultatenheter. Dels har vi flyttat en öppen

förskola och en dagcentral så att lokaler samutnyttjas. Vi har också lagt ut barnomsorgskön på förskolecheferna så att tjänsten som barnomsorgsassistent kan dras in.

Politik i mjuka nämnader

Det är svårt att balansera mellan politiska beslut och att uppnå resultat, skriver Kajsa. För att uppnå resultat krävs att personalen är engagerad. Jag har under året lärt mig att beslut som inte initierats av någon tjänsteman följs inte heller upp och verkställs. Ätminstone inte med någon automatik. Det krävs många påstötningar, förklaringar och förtydliganden innan nya idéer får fäste. För att utvecklingen ska gå åt det håll som

vi politiker vill räcker det inte med att vi fattar beslut. Tvärtom kan ett beslut i stället stjälpa det vi vill åstadkomma. Vi måste börja med att diskutera med personalen och förankra idéerna där. Helst ska personalen själv arbeta fram ett förslag som vi kan fatta beslut om. Det är först när de som ska genomföra besluten själv känner att de arbetar åt rätt håll som det blir resultat.

Att förändra verksamheten inom skola, barnomsorg och äldreomsorg tar alltså tid. Ändå får vi politiker ständigt frågan vad vi gjort, vad vi uppnått, vad som nu hänt under året i kommundelarna. Ingenting som

forts sid 3

Reflektioner kring Jan Holmquists inlägg

Under rubriken "Passagerare på historiens tåg" tar Jan Holmquist upp några viktiga frågor. (VB nr 37/38). Vänsterns fallenhet för "enkla lösningar" och "beredvillighet att falla för tidens totalitära lära" framhålls. Många, kanske de flesta, känner igen sig och minns sin egen tveksamhet i många lägen. Han uppmärksammar 68:orna att "skämmas". Nu har han stigit av tåget och blivit "klokare".

Han är inte ensam. Vänsterpartiet och dess föregångare har förlorat många goda krafter och medlemmar sedan 1968. Mångas skäl att lämna har säkert liknat Jan Holmquists. Det borde finnas skäl att fråga sig varför det blev så här. Alla kan ju inte hänvisa till karriärmöjligheter i kanslihuset.

Föräldraopposition

Personligen är jag emellertid inte förvånad. Under 60- och 70-talet sökte sig nya grupper till vänstern. Det hävdas att många av de våltaliga kom från medelklassen, vars småborgerliga synsätt de opponerade emot. De var mot föräldrarna i första hand och för "proletär solidaritet" i andra hand. För att ytterligare framhålla detta klädde de ut sig till vad de trodde var "den svenske arbetaren". Det uttrycker samtidigt deras svaga förankring i partiet som rörelse. I sin jakt på en ny identitet kunde de inte känna igen begrepp som social orättvisa, sociala förödmjukelser etc. De som kom från den egentliga arbetarklassen och som upplevt fattigdomens förödmjukelser hade de känslorna med sig in i partiet. De flesta förhöll sig kritiska till Sovjetunionen och övriga sk socialiststater liksom till den teologiserande marxismen, den som skapat lärans "totalitära" drag.

forts fr sid 2

syns än, är svaret. Man det är på gång. Långsamt, långsamt går det.

Yttra sig, yttra sig

Nämnden och arbetsutskottet har fått lägga mycket tid på att svara på remisser. Det har varit kulturprogram och näringslivsprogram, planärenden och barnomsorgstaxa. Speciellt för Söder är att man har många ärenden för yttrande om privata förskolor och skolor som antingen vill flytta till S:t Larsområdet eller redan är etablerade där, men vill utöka med några platser.

Övriga ärenden som nämden har behandlat har varit sådant som kommer från förvaltningen eller från verksamheterna. Det är t ex allt som handlar om ekonomin som tertiärbokslut och yttrande över

Komplicerad situation

Situationen var komplicerad, det medges. Men det fanns starka och betydelsefulla röster som pekade framåt, ur återvändsgränd och tillbaka till de ursprungliga politiska målen. De uppmärksamma, de kritiska, de som ansåg att det behövdes en kraft till vänster om socialdemokratin, som då ännu inte erövrats av Kjell Olof Fältds moderater, kunde se det meningsfulla i att arbeta vidare inom partiet och de blev heller inte överraskade, när Sovjetunionen föll samman (för att citera Socialistisk Debatt).

Ingen har alla svar, inte ens ett vänsterparti. Det finns duktiga, ambitiösa, ärliga och kunniga representanter i alla partier. Under tidigt 70-tal blev jag nästan chockad, när kamrater med fullmäktigeuppdrag ifrågasatte om de skulle diskutera privat med andra partiföreträdare. Men jag förstod senare att frågan motiverades av den egna osäkerheten, i isoleringen var man just så annorlunda som man ville framstå. Det var en psykologisk fråga och inte en politisk attityd. Personligen hyser jag den motsatta uppfattningen, nämligen att man skall ha bra kontakter med företrädare för övriga partier och förvänta sig positiva, bra synpunkter och förslag från olika håll. Det politiska arbetet, kan på så sätt bli en process med en syntes, som det dolda, väl förankrade resultatet.

Många som lämnat partiet har säkert känt sig vilslna och otrygga och som Jan Holmquist reagerat på "enkla lösningar". Utan rötter i den sociala verkligheten, som nu är på väg tillbaka, har saknat meningen i sitt politiska arbete. Vårt partis uppgift är idag viktigare än på mycket länge. När socialdemokraterna väljer borgerliga - för att inte säga nyliberala - lösningar på sociala, ekonomiska och strukturella problem, så måste deras väljare kunna vända sig till ett parti, som fortfarande står för Social Rättvisa.

Förvirrande konflikter

Men samma tveksamhet, som Jan Holmquist uttrycker, känner många

budgetramar, det är ombyggnader på skolorna, ändrade tjänster inom äldreomsorgen, nytt avtal om parkskötsel, hur vi ska arbeta fram ett ungdomspolitiskt program, miljöarbetet. Den typen av ärenden rullar på, handlingarna kommer från tjänstemännen och vi ändrar eller tillstyrker och sen verkställs det.

Partisamarbetet

Vänsterpartiet, socialdemokraterna och miljöpartiet samarbetar i koalition i Lund. Tre partier är tre partier, och det krävs både tålmod och politisk erfarenhet för att få det att fungera även i kommundelen, framgår det ur rapporten.

Oftast är vi överens i nämnden, skriver Kajsa. Olika åsikter har vi

nu inför en ev övergång från SAP till V. Och det har ju genom åren förekommit förvirrande företeelser och problematiska situationer, som kan vara orsak till tvekan. Då syftar jag främst på den kinesisk-sovjetiska konflikten, som splittrade så många partier i väst. Den som inte sökte sina kunskapskällor också utanför de båda partiernas kanaler hade svårt att genomtränga dimridåerna. De tillhörde den "högre teologin". För vissa partimedlemmar blev det viktigare att visa lojalitet - åt det ena eller andra hållet - än att skaffa sig sakinformationer.

De långa konflikten, som fick sitt officiella utbrott 1960, ledde så småningom till bildandet av såväl det maoistiska KFML som det stalinistiska APK. 1977 lämnade 200 medlemmar Skånedistriktet och flertalet "återupprättade" det kommunistiska partiet genom APK. Men det kom 173 nya, som såg taket lyftas och kände att totalitarismen var på väg bort. Kanske skymtade de samma "frihetens rike" bortom "nödvändighetens" som Marx såg.

Förhoppningsvis föresvävade det också dem, som arbetade med "socialism med ett mänskligt ansikte" under "Pragvåren" 1968. I vårt land och säkert också andra västeuropeiska länder hoppades man att den stalinistiska parentesens närmade sig slutet och att begreppet "socialistisk demokrati" skulle återges sin mening.

Samspel känsla och intellekt

Avslutningsvis vill jag emellertid peka på samspelet mellan intellektuell övertygelse och känslomässig. Som jag nämnde ovan kom många till vårt parti med helt andra erfarenheter än arbetarklassens. De kunde förstå det politiska budskapet, men inte känna det. Därmed infann sig den osäkerhet, som testolkarna spådde på ytterligare och som för många ledde fram till avståndstagandet.

De som upplevt sin uppväxt under ekonomiskt mycket kärva förhållanden på 30- och 40-talet hade med sig en annan känsla, som bidrog till att skapa ett säkrare engagemang. Jag tror inte att jag

mest i remissärenden där partierna ofta har principiella åsikter.

Rann ut i sanden

Som bekant efterlyser Kajsa ett forum i partiet för den nya politiken.

— Jag vet inte vad partiet vill uppnå med att ha en ordförandepost i en kommunalstyrelse. Partiet har inte visat något speciellt intresse för kommunalstyrelsens arbete. Det finns inget forum där man diskuterar "mina" problem. Varken de frågor som var aktuella när KDN-arbetet startade, hur man driver politik i en lokal nämnd, speciella ordförandeproblem eller vad vi ska driva just på Söder. Vi kommunalstyrelsepolitiker försökte under första delen av våren ha ett alternativt kompol för våra

bara talar för mig själv. Men många hamnade hos SAP och kunde under en lång period av efterkrigstiden identifiera sig med deras politik. Men idag har de förlorat om inte förtroendet så dock förtroendet för Göran Perssons politik.

Dem måste vi möta med den öppenhet vi är mäktig och den känsla för Social rättvisa vi har med oss sedan bildandet 1917.

Lennart Johansson

Kamrat Holmquist och det infinita samvetet

Suck, det finns folk som inget ångrar - och så finns det Jan Holmquist (VB nr 37) som verkar be om ursäkt för sin blotta existens! Skall självkritik anställas så får den allt vara relevant - men somliga känner tydligen dragning till avbönsmodellen, den är på modet just nu, skall det vara knäfall oxå rentav... Har följande att säga: som tillhörande en svensk eller västeuropeisk vänster har man ansvar för vad slags samhälle man ville vara med och skapa, inget annat. Märk detta, INGET ANNAT. Beträffande det historiska: man ska vara KONKRET och ÄRLIG i sin analys, man kan inte bunta samman historiska fenomen hur som helst. 30-talet var en tid med sina egna (mycket speciella) förutsättningar - och den ena geografiska platsen kan inte bara bytas mot den andra. Vidare får man akta sig väldigt noga för att IDEOLOGISERA VERKLIGHETSBILDEN, i detta fall den postuma, då kan man hamna mycket vilse, som Jan Holmquist följdriktigt gör.

Vad gäller Kim Salomon så är han ett mediefenomen, han förtjänar knappt att bli tagen på allvar, inte som yrkesman i varje fall. Hans ohederliga och paranoida borgerliga nidteckning av FNL-rörelsen duger bara till en sak, nämligen som personlig politisk positionsbestämning av den förment radikala historieforskaren. Hans yrande i tidningsspalter om "det totalitära" gör inte saken bättre, dylika

forts sid 4

speciella frågor. Det blev emellertid konflikt med det etablerade kompol så det rann ut i sanden.

Vi behöver ett forum där vi kan diskutera hur vi ska göra politik av allt det arbete vi gör i de olika nämnderna och i fullmäktige. Någonstans där vi kan diskutera vilka ärenden vi ska lägga kraften på. Nu plottar var och en med sitt, utifrån sina egna intressen. Partiets arbetsformer är desamma som när vi började i kommunalpolitiken i början av 70-talet. Då var vi många aktiva, vi hade ingen utarbetad politik och vi var i opposition. Nu är det andra förutsättningar och vi måste hitta nya arbetsformer som passar oss när vi är ett majoritetsparti.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

forts från sid 3

Kamrat Holmquist och ...

dylika begrepp hör hemma i TTT-genren. Tomtar, Troll och Tefat - vad skulle Lauritz Weibull ha sagt om att få empiriska kvacksalvare på en av lärostolarna vid sin gamla institution?

För att sedan utveckla mitt resonemang om det politiska ansvars räckvidd och innehåll så vill jag alltså till skillnad från Holmquist - som verkar viljaskylla allt historiskt elände från Caligula och framåt på 68-vänstern - hävda att man bara kan ställas till svars för de åsikter den gruppbildning man tillhörde hyste och kanske ytterst endast för sina egna privata idéer, kanske därtill t.o.m. endast om man därtill arbetade för att omsätta dessa i praktisk verklighet! Lika bestämt vill jag hävda att med historia bevisar man PLATT INGENTING, i synnerhet om man sysslar med - som antydes ovan - ideologiserade tolkningar av vad som förevarit haver eller om man för fram föga giltiga konventionella perspektiv i det historiska förståelsearbetet, så att säga. På denna punkt påstår jag att vitala delar av Europas eller om man ska säga den västliga historien skulle behöva skrivas om, från franska revolutionen och framåt, kanske även delvis dessförinnan och då menar jag inte faktamässigt utan mer hur man ska se på det som hänt, tolkningsperspektiven. Bitar av nya synsätt har börjat komma fram, från skilda håll, Peter Englund kan, om man sorterar väck en massa skymmande politiskt skräp, delvis anses vara en svensk bidragsgivare härvidlag. Men, som sagt, med historia bevisas ingenting alls egentligen, dylikt är bara ett taktiskt grepp från den politiska fiendesidan, för att formulera det på klassisk vänsterprosa, skamgrepp som obetänksamt löper risk anammas i tider mer högermörka än på mången god dag!

Jaha, här finns alltså flera separata diskussioner att föra, en är den om hur historien för vår del av världen ska skrivas på makroplanet, en rätt kvalificerad vetenskaplig penetrering som väl bara periferit kan anses hemmahörande i Veckobladet. En annan mer närallgande och mer relevant diskussion är om vad som egentligen hände dessa härliga och turbulenta men ack så snabbt förbiilande år då studentvästern satte en fet, god häck på västvärldens samlade politiska agenda, här pågår i skrivande stund arbeten både på och utanför de akademiska institutionerna. VB:s fasta läsekrets är i denna angelägenhet

formidabla kringvandrande arkiv för forskningen, inklusive Jan Holmquist och VB kan ju bidra med att efterhand presentera och recensera resultaten av kartläggningsinsatserna, i Lund och annorstädes. Så till exempel lades strax innan jul i Göteborg fram en - av en radiopresentation att döma - både bred och inträngande avhandlingsstudie av 60/70-talets stora och rika vänsterkultur, upphovsmannens namn försvann i den förtrollade deja-vu-stämning vetenskapsradions intervju med honom skapade, hallå Lucifer (eller nån annan), recension tack! Den tredje sortens diskussion som skulle kunna ta sin utgångspunkt i Holmquists strut med tidens blandade liberalvästliga favoritkarameller är den moraliska eller moraliskt-politiska, en dylik debatt hör definitivt hemma i VB och den får väl anses i högsta grad angelägen att föra, i synnerhet i dagens situation med en mörkblå liberalism (sic!) som på utrottningsmanér vill skriva om den nära historien och göra socialismen till ett nazi-monster, en förklädd djävulsliberalism som med nyvunna penetreringstaktiker i arsenalen av utåt otadligaste slag - som "demokrati", "männliga rättigheter", "antirasism" och "antisexism" - bereder sig på att återerövra förlorat territorium inåt den egna domänen och ut över världen, en postmodern mono-teism med globala totalitära ambitioner.

För att återvända till de Holmquistiska om man så får säga "självbekännelserna" är inte utan att associationer väckes åt alla möjliga håll. Har därtill efter att ha funderat ett slag börjat umgås med tanken att själva det faktum att resultatet av det väl mångåriga själsliga brottningsarbetet offentliggöres eventuellt ska tolkas så att mothugg önskas: tvivlas det på att man landat i rätt slutsatser eller vad? Vill han pröva privatuppgörelsens slutomdöme mot vad andra kommit fram till, andra ur den egna generationen eller till exempel mot vad folk tänker i undertecknads 50-tals permanenta röda lillebrorsgeneration?

Vad åsiktsglada (i varje fall somliga) ur ännu yngre generationer har på hjärnan har framgått av media, som Anna Alsmark i SDS nyligen, uppmärksamhetsfamnande oartikulerade vrål eller vad man nu ska kalla sålika aktstycken, mycket ull och knappt en tanke - skam åt de gymnasie-lärare som frambragt en filosofi studerande med så demonstrativt

antiintellektuell hållning! Man undrar i sitt stilla sinne när bokbålen på de klassiska alsterna av Jan Myrdal, Svante Nordin och Göran Palm är tänkta gå av stapeln, bli det framför AF lagom till terminstarten, en postum replik till 70-talets mössbränneri alldeles i krokarna ... Vad jag däremot i högsta grad är nyfiken på och en uppgift den gode Jan mer eller mindre är skyldig tillhandahålla detta blads läsekrets efter sina kärva slutsatser är var de Holmquistiska politiska sympatierna finns idag, hans aktuella ideologiska identitet så att säga, i den mån en sådan finnes. Hur ser han på Sverige, Europa och den fattiga världen av idag? Vidare, fanns det ö.h.t. inga försonande eller t.o.m. goda eller rentav omistliga(!) inslag i allt det 68-generationen förde fram? Och utvecklingen från då vänstervågen ebbade ut vid 70-talets mitt, har den alltid varit så bra? Och så en fråga man gärna vill ställa till honom: vad händer om vissa ideal och befolkningsgrupper samt världen utanför vår egen kulturkrets inte försvaras? Måste man köpa en "liberal" och västligt chauvinistisk och expansionistisk verklighetsbeskrivning så där rakt av, måste man slänga sig från den ena ytterligheten till den andra?

Huvudströmningen hos generation 68 VAR INTE extremistisk och många var direkt fientligt inställda till politik eller mer eller mindre likgiltiga inför den eller oengagerade av den, dessa människor föredrog att odla annat som tidens markant ökade utrymme för individualism och självförverkligande medgav, det är egentligen svårt att tänka sig en mer HETEROGEN rörelse än 68-vågen och inför Jan Holmquists smält herkuliska retrospektiva ånger har man två reflektioner: sysslade Jan med aktiviteter åt det Baadermeinhofska hållet, ja då handlar det om ett INDIVIDUELLT fenomen - och problem, då kan han vänligast låta bli att för den sakens skull hölja en hel rörelse (eller en tidsanda!) i vanära.

Har vi däremot istället att göra med ett perspektivlöst och måttlöst självkritiserande, ja då kan den debatt som kanske följer i VB förhoppningsvis bidra till att ge den gode Jan ett mer distanserat, balanserat och inte minst självuppskattande perspektiv på det som hände då, inklusive hans egen insats och hur han tänkte då - och kommer han fram till att han i vad som brukar beskrivas som ungdomlig yra gav sig hän åt sådant

han inte kan sympatisera med som medelålders stadgad man, ja då torde han ingalunda vara den förste i världshistorien som hamnat i ruelle på dom premisserna, det låter tämligen normalt, får man säga!

Men något hållfast underlag för självkritik av ett självutplånande slag kan jag inte alls se finns, får man föreslå att kamrat Jan anställer en ny omgång självkritik - med mer av realism denna gång och fri från dagsfäig borgerlig antivästerdemagogi!

J Larsson

Med anledning av uppgifter i lokalpressen (SDS och AN) angående uppsägningar av barnskötare vid barnomsorgen på Norra Fäladen, har (V) Norr gjort följande uttalande:

"Vänsterpartiet på Norr beklagar att vi, pga vikande barnantal, sett oss nödsakade att medverka i avvecklingen av fyra avdelningar inom barnomsorgen på kommun-del Norr.

Vänsterpartiet är däremot motståndare till utformningen av uppsägningarna på sätt som antyds i tisdagens tidning. Vi anser att dessa inte ensidigt skall drabba en yrkeskategori. Vi menar dessutom att samhället måste ge stöd till dem som drabbas, i form av kompetenshöjande utbildning, som underlättar de uppsagdas återinträde på arbetsmarknaden. Där de utför ett arbete av största vikt för samhället".

Rune Liljekvist

ledamot av kommunalnämnden Norr

KOMMUNALPOLITISKA GRUPPEN
möte Må 20.1 kl 19.30 på partilokalen för planering av årets mötesverksamhet mm.

RÖDA KAPELLET Sö 19:1 Weil. Obs årsmöte 8.2 med fest.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Karin Blom och Marianne Sonby.

Näste redaktör: Rolf Nilson.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund. Onsdag e. 17 till fax 046-14 65 82. Manus mottas gärna på 3,5" diskett eller e-mail: veckobladet@ltv.se Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44
Thomas Schlyter 046-14 75 05
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.